

KAREN HARPEROVÁ

ZEMŘÍT S PŘÍLIVEM

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH Z ALŽBĚTINSKÉ ANGLIE

ZEMŘÍT
S PŘÍLIVEM

ZEMŘÍT S PŘÍLIVEM

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH Z ALŽBĚTINSKÉ ANGLIE

KAREN HARPEROVÁ

Přeložila Anna Grušová

Vydal nakladatelství BB/ats, s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2000 by Karen Harper

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Tidal Poole*
(Published by Delacorte Press, New York)

přeložila © 2013 Anna Grušová

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky: Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-741-9103

*Chtěla bych poděkovat
za výzkum nebo prameny především*

*Dorothy Auchterové z Knihovny státní univerzity v Ohiu,
Dr. Geoffreyovi Smithovi z oddělení Vzácných tisků
a rukopisů, Knihovna státní univerzity v Ohiu,
Kathy Lynn Emersonové, autorce a vynikající badatelce.*

*Děkuji Tracy Devineové
za skvělou podporu, neotřelé nápady, jimiž obohatila
obraz té doby, a také za její lásku k Alžbětě.
Jsem velmi vděčná Saře Narinsové za úsilí a nadšení,
s nimiž pomáhala zahájit tuto sérii.
A jako vždy s láskou Donovi za výlety do Anglie
a procházky tamtéž.*

Alžběta I.

- 1533 Jindřich VIII. se 25. ledna oženil s Annou Boleynovou. Alžběta se narodila 7. září.
- 1536 Poprava Anny Boleynové. Alžběta zbavena práva na korunu. Jindřich se oženil s Jane Seymourovou.
- 1537 Narodil se princ Eduard. Královna Jane umírá na horečku omladnic.
- 1538 John Dudley navrhuje sňatek mezi Thomasem Seymourem a Mary Sidneyovou, vdovou po Jindřichově nemanželském synovi Henrym, vévodovi z Richmondu; kolují pověsti, že byla Thomasovou milenkou.
- 1543 Jindřich VIII. si bere šestou manželku, Kateřinu Parrovou, která přivádí Alžbětu ke dvoru.
- 1544 Nástupnické právo a vůle Jindřicha VIII. zajišťují Marii a Alžbětě možnost nastoupit na trůn.
- 1546 John Dudley, vévoda z Northumberlandu, se znovu neúspěšně pokouší oženit Thomase Seymoura s Mary, vévodkyní z Richmondu.
- 1547 Jindřich VIII. umírá. Eduard VI. je korunován, Edward Seymour, vévoda ze Somersetu, jeho strýc, je ustaven protektorem. Thomas Seymour, mladý strýc krále Eduarda, se tajně žení s vdovou po Jindřichovi VIII. Kateřinou Parrovou. John Harington vstupuje do služeb Thomase Seymoura. Seymour se pokouší svést Alžbětu v domě Kateřiny Parrové; když je Kateřina Parrová nachytá, jak se líbají, pošle Alžbětu pryč.
- 1548 Kateřina Parrová umírá při porodu. Thomas Seymour se pokouší dvořit Jane Greyové. Thomas Seymour se snaží sblížit s Alžbětou, která ho rázně odmítne. Pokus Thomase Seymoura o puč neuspěje a Seymour nezíská kontrolu nad králem Eduardem.
- 1549 Thomas Seymour je zatčen za velezradu. John Harington ho následuje do vězení. Alžběta při výslechu popře spolupůčast na Seymourově puči. Thomas Seymour je sťat; John Harington je propuštěn z vězení.

Začátky

- 1549 John Dudley, vévoda z Northumberlandu a otec Roberta Dudleyho, zbaví Edwarda Seymoura moci i postavení lorda protektora.
- 1550 Sedmnáctiletý Robert Dudley se žení s Amy Robsartovou.
- 1552 Edward Seymour je popraven.
- 1553 Lady Jane Greyová je donucena vdát se za Guildforda Dudleyho. Král Eduard umírá. Marie Tudorovna potlačuje Northumberlandův pokus nastolit na trůn protestantku královnu Jane Greyovou a jejího muže Guildforda Dudleyho, Northumberlandova syna. Robert Dudley je poslán do Toweru za svou účast na této vzpouře. Královna Marie je korunována. Northumberland je popraven. Královna Marie se v zastoupení vdává za španělského prince Filipa; ten přijíždí do Anglie v roce 1554. Královna Marie začíná násilím obracet Anglii ke katolicismu.
- 1554 Protestantská Wyattova vzpoura je potlačena, ale Alžběta je s ní spojována. Jane Greyová a Guildford Dudley jsou popraveni. Alžběta je na dva měsíce poslána do Toweru, doprovází ji Kat Ashleyová a John a Isabella Haringtonovi. Henry Grey, vévoda ze Suffolku (otec „královny“ Jane), je popraven pro svou účast na Wyattově povstání, když byl předtím omilostněn za svou účast ve spiknutí kolem Jane Greyové. Dva týdny po manželově smrti se Frances Greyová, vévodkyně ze Suffolku, vdává za svého štolbu Adriana Stokese.
- 1555 Alžběta žije většinou až 1558 v exilu na venkově, královna je nemocná.
- 1558 Marie umírá; Alžběta 17. listopadu nastupuje na trůn. Jmenuje Williama Cecila státním sekretářem. Robert Dudley se stává královniným nejvyšším štolbou.
- 1559 15. ledna je Alžběta korunována ve Westminsterském opatství.

Rod Lancasterů

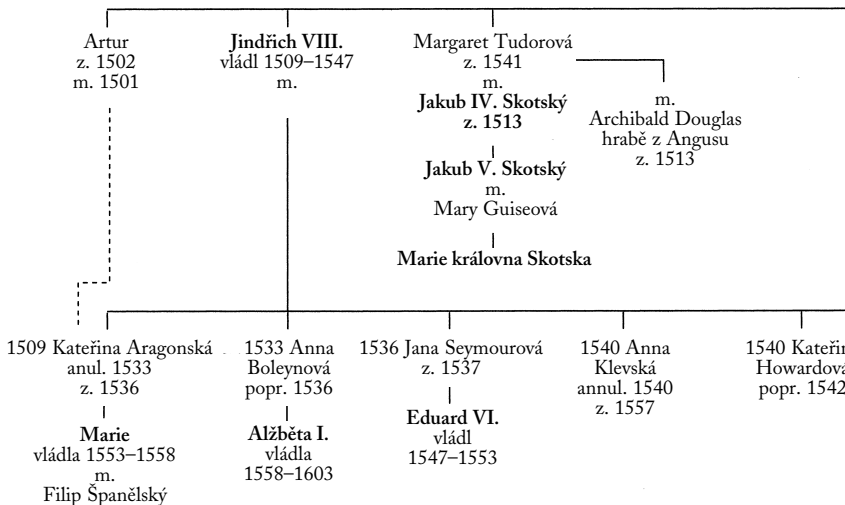
Jindřich VII.
v. 1458–1509

m.

Rod Yorků

Alžběta z Yorku

ROD TUDOROVČŮ

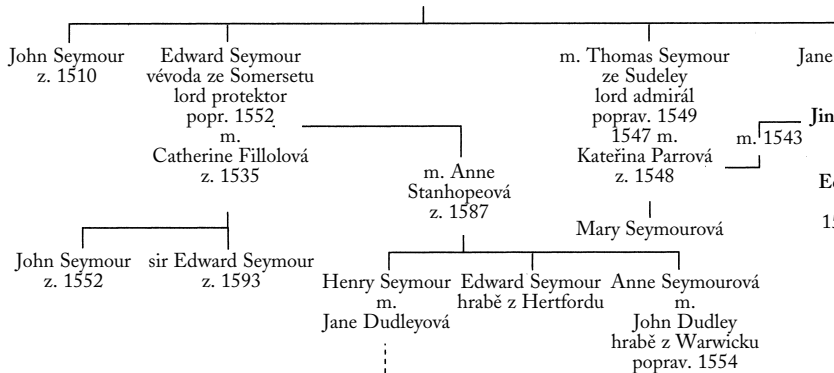

SEYMOUROVI A DUDLEYOVI

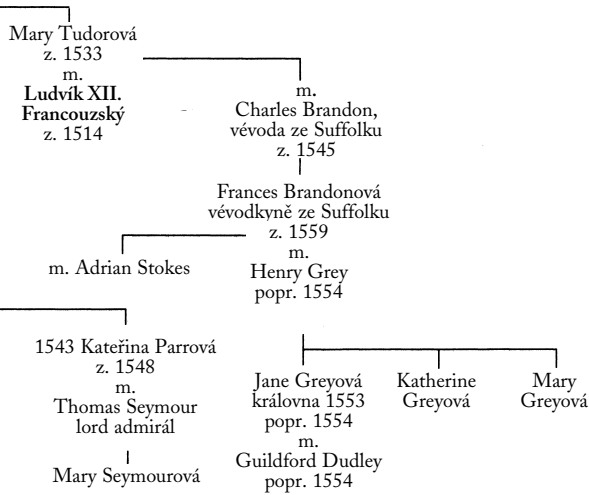
zaklad. rodu William St. Maur
13. stol.

sir John Seymour z Wolfhulu
z. 1536

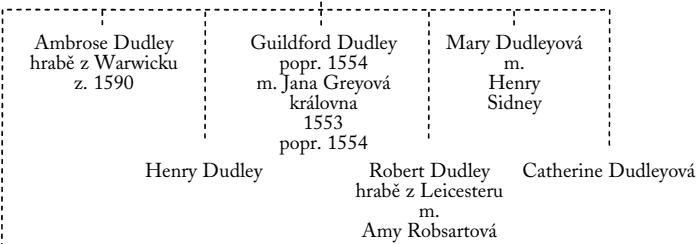
m. Margaret Wentworthová
z. 1550

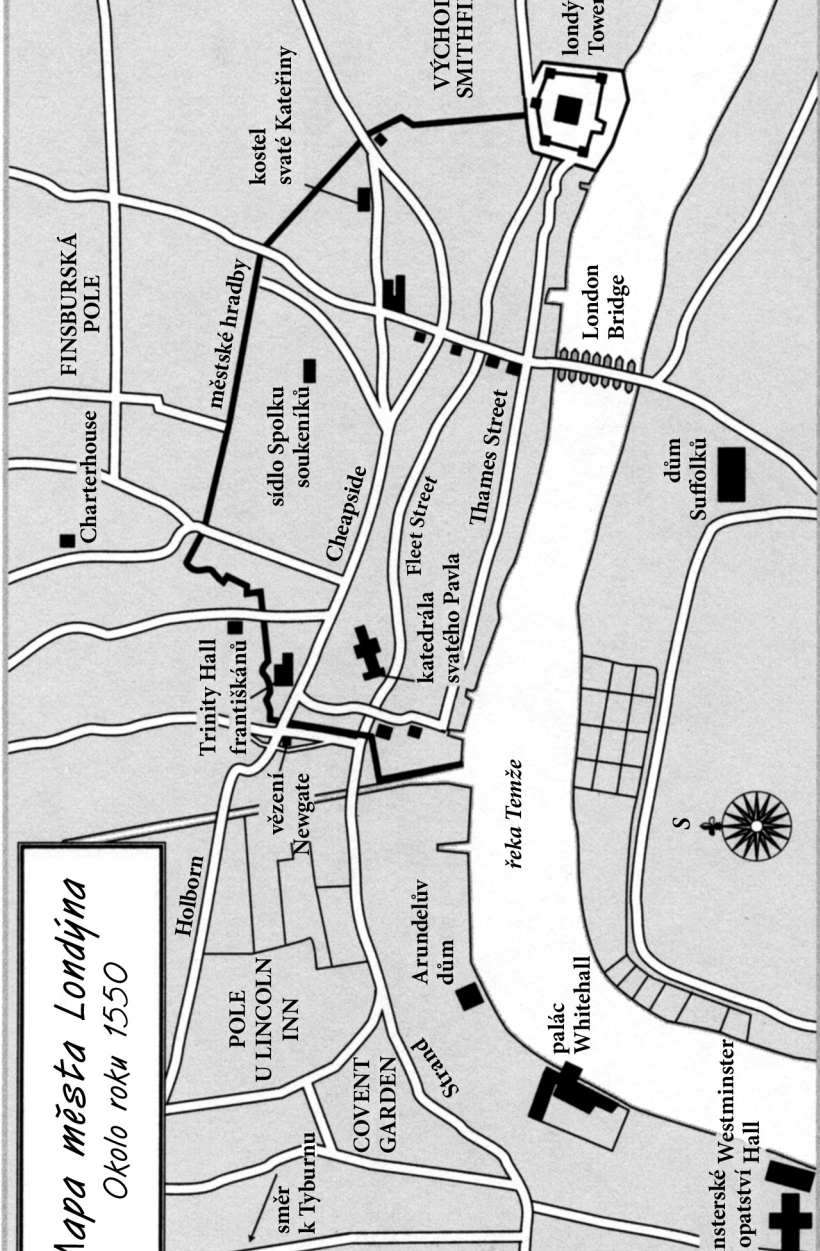

John Dudley
vévoda z Northumberlandu
lord protektor
poprav. 1553
m. Jane Guildfordová

Mapa města Londýna

Okolo roku 1550

Westminster
opatství Hall

Úvod

13. ledna 1559

PŘÍSAHÁM, ŽE OD NAŠEHO VJEZDU do Londýna mi ještě v uších „zní hřmění děl,“ řekla královna, když její audienční síň konečně opustili všichni dvořané a Kat za nimi zavřela dveře. „I ze všech těch řečí dnes večer,“ s úsměvem potřásla hlavou. „A Kat, pošli stráž u dveří pro Jenkse. Půjdu ven.“

„Ven?“ opáčila starší žena s výrazem překvapení na baculaté tváři. „Kam ven? Tak pozdě večer je vítr od Temže ledový a lord Cecil říkal, že tam padá sníh.“

„Ven, nadechnout se svěžího vzduchu a vyčistit si hlavu. A jednoduše proto, že si můžu jít, kam chci, bez nějakých hlídačů – a to i tady.“

Pětadvacetiletá Alžběta Tudorovna byla královnou necelé dva měsíce a během té doby se triumfálně vrátila do Londýna z vyhnanství na venkově. Královnu Marii pohřbili s veškerou okázalostí přínaležející jejímu postavení, přestože ji většina lidí nenáviděla, protože nechala upalovat protestanty, přivedla na mizinu státní pokladnu a navíc podporovala zahraniční války svého španělského manžela. Naproti tomu Alžběta byla plnokrevná Angličanka a znamenala nový začátek, a tak ji celá země velebila.

Kat rychle přehodila hermelínem lemovaný plášť královně přes štíhlá ramena a došla pro kožešinou podšité rukavice. Katherine Ashleyová, s láskou nazývaná Kat, byla Alžbětina dlouholetá společnice, protože byla vychovatelka, dvorní dáma a jediná matka, na kterou si bývalá princezna dokázala vzpomenout. Teď, když se stala první dvorní dámou, byla velmi hrdá, ovšem tím víc o Alžbětu pečovala.

„Doprovodím vás,“ prohlásila a rozhodně pokývla šedivou hlavou.

„Dnes ne. Až na Jenkse půjdu sama. Je to jediný člověk, o němž vím, že na mě nebude mluvit, milá Kat. Potřebuji ticho. Nedělej si starosti, protože pokojně půjdu jenom do kostela.“

Políbila Kat na vrásčitou tvář, pak došla ke dveřím a pro Jenkse si poslala sama. Všechno to nedávné vzrušení a spousta nových lidí trochu vyvedly Kat z míry, protože se předtím strašně bála, že její paní nebude žít dost dlouho, aby mohla uplatnit nárok na své království.

„Pošlete mi Stephena Jenkse od lidí lorda Roberta Dudleyho,“ přikázala Alžběta strážnému, ale nezavřela dveře. Dávala přednost tomu, aby dveře a okna byly v tomto paláci otevřené, protože to pro ni stále bylo místo, které ji na světě děsilo nejvíc.

Tower. Londýnský Tower. Tradice přikazovala, že nový panovník musí strávit týden tady ve státních místnostech, než slavnostně vstoupí do Westminsterského paláce před korunovací, která proběhne následující den ve Westminsterském opatství. Připadalo jí, že je tu ještě stále uvězněna, tentokrát svým výsadním právem a mocí.

Jenks přiběhl tak rychle, že do místnosti doslova vpadl. Mladý muž, který jí tak dobře sloužil ve vyhnanství, měl po boku meč a za opaskem pistoli, protože Alžbětinu nejvyššímu štolbovi Robertu Dudleymu učarovaly palné zbraně. A zdá se, pomyslela si a potlačila úsměv, že Roberta – jejího švarného miláčka Robina – očarovala jiskra, která mezi nimi přeskakovala, aniž by někde poblíž byla nějaká zbraň.

„Jenksi, ke mně,“ řekla a proběhla jako blesk kolem své stráže oblečené do červených a zlatých livrejů.

„Ven?“ podivil se Jenks a udělal obrat, aby ji mohl následovat. Pod hustými hnědými vlasy, ostříhanými nízko do čela, zářily jeho modré oči. Přestože byl vysoký a silný, musel natahovat nohy, aby Alžbětě na dlouhé chodbě stačil. Jeho myšlenky patřily koním, ale síla jeho paží a oddanost patřily výhradně jeho královně. „Tak pozdě v noci?“ potvrdil si, co bylo zřejmé.

„Vidíš, a já jsem řekla Kat, že poslechněš bez jediného slova.“ Vzdychnula a zavrtěla hlavou, až jí perlové náušnice pod kapucí zacinkaly.

Královna rychle vykročila a strážé honem před ní odemykaly a otevíraly dveře. Jaký je to omamný pocit jít po letech strávených v zajetí venkovských panských sídel, kam se člověku zachce, radovala se. Ale ta drahá duše, kterou jde navštívit, byla v těchto šedivých kamenných zdech uvězněná na věky.

Když zamířila přes vnitřní dvůr k malému kostelíku, čerstvý vítr od řeky se do ní opřel a stočil se jí do šatů. Temže plynula ještě nezamrzlá, šeptala si v místě, kde vtékala do vodního příkopu a k přístavnímu můstku u brány, které se říkalo Traitor's Gate, Brána zrádců. Alžběta cítila, jak ji zamrazilo.

Přestože pochodně a lucerny vrhaly mihotavé světlo na tlusté kamenné zdi, zachvěla se a přitáhla si plášť víc k sobě, ne na obranu proti chladu, ale proti vlastním myšlenkám. V hlubokém stínu se tyčila Bell Tower, kam ji její sestra zavřela po Wyattově protestantském povstání. Podél stěn se táhl násep, na němž se procházela, aby měla nějaký pohyb, a odkud viděla osamělého Robina, jak jí ze svého vězeňského okna mává. Tady na té mrazem sežehlé trávě stávalo popraviště, na němž královským vězňům, včetně její matky, stínali hlavy.

Když Jenks pochopil, kam Alžběta jde, rozběhl se otevřít jí dveře do kostela. Svatý Petr v řetězech byla malá příkrčená budova s klenutými okny pod věží, jejíž zvon vždy oznamoval, že někdo mezi těmito zdmi zemřel.

Vevnitř bylo tepleji, tmu zaháněla jedna svíce na oltáři a čtyři lucerny. „Počkej venku. Nedovol nikomu vejít,“ řekla Jenksovi a odhrnula si kapuci z učesané a šperky ozdobené hlavy. „Nebudu tam dlouho.“

Prošla ústřední lodí přímo k hlavnímu oltáři. Její matka Anna Boleynová, bývalá královna Anglie, neměla žádný náhrobek, protože král Jindřich přikázal uložit její uťatou hlavu i s tělem rychle do země jenom několik kroků od popraviště, na němž zemřela. V posledním okamžiku – Alžběta se to dozvěděla mnohem později, protože tehdy jí byly tři roky – si matčiní vrazi vypůjčili truhlu na šípky z jilmového dřeva a v ní Annu uložili pod kamenné desky kněžiště. To místo zatím označovala jenom jizva v srdci její dcery.

S jednou rukou na oltáři Alžběta poklekla, pak se posadila na paty,

přítom si pomačkala objemné sukně. Už nikdy se před nikým nepokloní, ale musí odložit všechnu zahořklou, hluboce zakořeněnou zlost na otce i na sestru a na všechny, kdo o ní kdysi prohlašovali, že je bastard Anny Boleynové.

„Matko, to jsem já, Bess,“ šeptala chvějícím se hlasem. „Tvoje Bess, dospělá a po právu královna, bez manžela, kterého bych musela poslouchat a zavděčit se mu. Tvůj znak s bílým sokolem sedícím na pařezu si беру za svůj, aby všichni věděli, že jsem hrdá na svou boleynovskou krev stejně jako na tu tudorovskou.“

Zvuk těchto slov se nevznesl ani k tmavým stropním trámům. Alžběta zaslechla, jak cosi zaskřípalo. Vešel snad Jenks dovnitř?

Upřeně se zadívala na mramorový náhrobek jakéhosi rytíře a jeho manželky v chrámové lodi, jejichž vytesané obličejy zíraly přímo do nebe. Nejspíš ty zvuky byly výplod její fantazie. Ve světle nejbližší louče poletovaly a vznášely se stíny. Naklonila se, aby mohla položit dlaň na zaprášený, studený dlažební kámen.

„Jsem dcera krále Jindřicha – říkají to všichni, když vidí mé rusé vlasy –, ale jsem i tvoje dcera podle tmavých očí, oválného obličejce a dlouhých prstů... a tvé statečnosti. Zemřela jsi, aby mě neoznačili za bastarda, proto ti přísahám –“

Prudce otočila hlavu při dalším zvuku. Snad šepot?

„Kdo je tam?“ dožadovala se. „Předstupte.“

Za náhrobkem rytíře ve zbroji povstali dva muži jako zjevení. „Odpusťte nám, Vaše Veličenstvo,“ pronesl ten menší a slabší z těch dvou, ale nejdřív si odkašlal. „Přišli jsme sem ještě před vámi navštívit místo posledního odpočinku mého otce, nechtěli jsme vás vyrušovat, ale –“

„Nikdo mě nebude špehovat. Pojd'te sem, oba. Jak se jmenujete?“

Poznala toho, který promluvil, jakmile postoupil dopředu. Zdálo se, že oba muži jsou o něco mladší než ona. Přišli ještě blíž a vysekli hluboké poklony, štíhlý mluvčí graciózně, vyšší a robustnější, jako kdyby mu dvorské mravy byly cizí. Ten, jehož poznala, byl Edward Seymour, synovec Jany, která jako královna nastoupila velmi rychle po smrti Anny Boleynové. Edward zřejmě mluvil pravdu o tom, proč jsou tady. Jeho

otec, kdysi lord protektor Alžbětina nevlastního bratra, mladičkého krále Eduarda, byl za jeho krátké vlády popraven a pochován mezi královnou Annou a královnou Kateřinou Howardovou.

Ale kdo byl ten druhý mladý muž? Věděla, že by ho měla znát, protože jeho mužný obličej a pohled smělých očí třpytících se ve světle pochodně jí byly podivně povědomé.

„Vaše Veličenstvo,“ pronesl Edward s další hlubokou poklonou, „dovolte, abych Vašemu Nejhlavnějšímu Veličenstvu představil svého bratrance Jacka St. Maura.“

„Ach,“ vydechla nahlas, jako kdyby jí někdo dal ránu do břicha. St. Maur bylo jméno normanské rodiny, z níž pocházeli Seymourové. „Nevlastní syn mých drahých přátel Johna a Isabelly Haringtonových,“ řekla. „Domnívala jsem se, že jste ještě chlapec.“

„Je mi skoro jednadvacet, Vaše Výsosti,“ odpověděl Jack, přitom otáčel v obrovských rukách sametový baret ozdobený peřím. „Můj otec neleží tady u oltáře s vaší matkou a mým strýcem, Edwardovým otcem, ale vzadu spolu s mnoha neurozenými pod podlahou chrámové lodi.“

Ohlédla se tam, kam ukazoval, do hlubokého stínu. Tom Seymour, lord admirál Anglie, navíc bratr královny Jany, byl kdysi Alžbětíným ochráncem – a téměř její zkárou.

Odvracela obličej, aby tihle silní mladí dědici Seymourů neviděli, jak potlačuje slzy. Plakala proto, že Jack pro ni oživil Toma, a ona právě chtěla navždy pohřbít minulost.

Nedůvěřovala svému hlasu, proto jim jenom pokývla a přešla kolem nich. Edward ustoupil tak, jak měl, aby se ho její plášť a sukně nedotkly. Jackovy svalnaté nohy zůstaly na místě, takže lem jejích šatů se ořel o jeho velké boty.

Už téměř u dveří na ně zavolala pevným hlasem: „A kde budete zítra při mém královském průvodu městem, chlapci?“

„Na Strandu, Vaše Milosti,“ odpověděl Edward. „Lord Arundel pozval celou společnost, aby přihlížela z oken jeho vrátnice.“

„Říká se mu Arundel House,“ ozval se Jackův hluboký hlas, „ale býval to Seymour House, dům mého otce, mého skutečného otce.“

Alžběta se otočila zpět k dvoukřídlovým dveřím a jednou na ně zaklepala, aby jí Jenks otevřel. „Mnoho toho patřovalo tvému otci,“ zamumlala jen tak pro sebe Alžběta.

Spojila ruce v rukavicích a přitiskla si je na prsa, pak vykročila do zimy.

Kapitola první

V DEN KRÁLOVNINA TRIUMFÁLNÍHO PRŮVODU zaplavily hlavní ulici Londýna korouhve, praporky a brokátová vlajkosláva. Přestože byla zima, Alžběta Tudorovna seděla pod baldachýnem na otevřených nosítkách, tažených bílými mulami, a přijímala hold svého lidu za mohutných výkřiků hurá. Po celé Fleet Street až tam, kde se davy přelávaly na Strand, se třpytily její šaty a plášť ze zlatohlavu.

Jako obrovská vlna působili páni z královnina doprovodu oblečení do červených kabátů se slavnostními válečnými sekerami, za nimi venkovští šlechtici, pěšáci a tisíc mužů na pyšně si vykračujících koních. Za královnou jel Robert Dudley, její pohledný nejvyšší štolba, na válečném koni a vedl za uzdu královnina neosedlaného koně, s pokrývkou ze zlaté látky. Zdálo se, že se členové královské rady, vyšší úředníci a jejich zástupci nechávají unášet v jejích stopách.

Královský průvod trval celý den, protože královna, kdykoliv jí někdo v davu nabídl voničku nebo k ní pozvedl dítě, poručila celé kavalkádě, aby zastavila. Na některých místech předváděli hrdí londýnští občané scénky, živé obrazy, recitovali nebo zpívali madrigaly. Její Výsost se zastavovala, aby pronesla improvizované projevy, navzdory neustálému vyzvánění zvonů. Davy se snažily ztišit, aby všichni slyšeli, ale pak udeřil poryv ledového větru hlasitější než hučení zvířené řeky pod London Bridge.

„MEG, proč jsi mě sem přivedla?“

Aby přehlušil všechn ten rámus, musel Ned přitisknout rty Margaret Milligrewové skoro až na ucho, aby ho slyšela. Jeho teplý dech způsobil, že se zachvěla.

Chtěli si najít dobré místo, odkud by už potřetí viděli svou královnu přejít v průvodu, proto se museli hodinu prodírat davy kolem zadních vchodů výstavných domů na Strandu. Protože Meg a Ned byli součástí Alžbětiny domácnosti, už ji viděli, když vycházela z Toweru, a znovu, když projížděla Fleet Street.

„Nevím přesně, proč zrovna tady,“ zakřičela Meg na Neda. „Ale zdá se, že u triumfálního oblouku, který tu postavili, je dobré místo. Bude se tu muset zastavit, zahlédne nás a bude vědět, že jsme celou cestu s ní.“

Všimla si, že se Nedovy zelené oči zúžily, když se všiml, že Meg pokukuje po vývěsním štítu nad apatykou s namalovanou hlavou Turka, který má zlatou pilulku na vyplazeném jazyku. Netušila proč, ale štít ji přitahoval. Líbila se jí tato část města. Několik lidí se na ni usmálo a pozdravilo ji, ale většina přešla kolem s očima upřenýma k zemi.

„Ta apatyka nebude mít dnes otevřeno,“ peskoval ji Ned a rukou na jejím krku ji popostrčil, „takže si nemysli, že mě tam zatáhneš, aby ses podívala, jaké byliny tam prodávají.“ Vzal ji za loket a táhl pryč. „Protože jsi mě zavedla až tak daleko, musíme si najít strom nebo okenní parapet, abychom přes ten dav viděli. Ach, jaké bych měl obecenstvo, jenom kdyby mě dnes naše královna nechala tu a tam po cestě pronést monolog nebo něco zarecitovat.“

Meg ho skoro neslyšela, protože se ozvalo nové provolávání slávy. Jako vždy jí každý Nedův dotek, dokonce i zlostný, pronikl až do žaludku. Jistě, dalo se to přičíst její trudnomyslnosti, protože teď museli žít v Londýně. Meg tomu místu nevěřila, ale zároveň cítila jeho přitažlivost – jako Neda Topsidea.

„Nechápu, jak se může tak naparovat někdo, komu se říká královnin blázen,“ pokárala ho.

„Smítko v mém oku vidíš, ale břevno ve svém ne. Rozzářila ses jako

o Vánocích, když ti Její Milost řekla, že jako hlavní bylinářka jejích soukromých komnat budeš dostávat plat. Jeden by myslel, že ti udělila Cecilův vznešený titul.“

„Koneckonců,“ zakřičela v odpověď, „zůstáváme její tajnou spikleneckou radou, jako jsme byli předtím na venkově. Její Milost to slíbila.“

Ned zakoulel očima. „Myslíš si, že královna bude mít čas nebo důvod odhalovat vražedné úklady nebo spiknutí, jako bylo to, při němž jsme se všichni mohli otrávit? Kromě toho nenasvědčuje všechno tomu, že teď to půjde jako po másle?“ zeptal se s tak širokým gestem, že uhodil učně v modrém kabátu do hlavy.

Rozložitý mladík se obrátil s úsměvem na široké tváři, ale pěsti měl zaťaté, zřejmě počítal s pěknou rvačkou. „Ó, to jste vy, paní,“ vyhrkl, když uviděl Meg.

„Ano, to je ona, jistě,“ souhlasil rychle Ned. „Tak už pojď,“ přikázal a táhl Meg za sebou tlačenicí, tentokrát za zápěstí. „Jak to vidím, zachránil jsem tě před neodolatelnou větou: ‚Neviděli jsme se už někdy, má paní?‘“

Najednou se Meg rozhodla, že podle rady Její Milosti také jednou ukáže dráčky. Vytrhla Nedovi ruku, postavila se zpříma a vystrčila bradu, když se jí snažil znovu popadnout.

„Jen se mě drž, člověče, najdu nám místo vepředu, abychom dobře viděli. Pojď za mnou, buď tak laskav.“

„Rozestupte se, udělejte místo pro lorda Banburyho,“ zvolala, přitom co nejlépe napodobila Alžbětin jasný a zvučný hlas, s tónem a výslovností, které ji Ned naučil. „Ty nezdvoračku, prochází tudy lord Banbury.“ Lidé se vyjeveně dívali a ustupovali před nimi, jako kdyby měli mor.

„Kdo je u všech všudy lord Banbury?“ zeptal se Ned koutkem úst, jakmile se konečně dostali na vnější okraj davu. Zaujímali prvotřídní místo před dvoupatrovou vrátnicí lorda Arundela, která stála přímo proti hostinci Prsten a koruna a z níž byl výhled po celé ulici.

„Lord Banbury? Nemám zdání,“ přiznala se Meg. „Vymyslela jsem si ho, podobně jako ty když jsi v nouzi.“

„Podívej, tady už přichází čelo průvodu!“ vykřikl Ned a popadl Meg kolem ramen.

Lehce se k němu přitiskla, víc se neodvážila, protože si stále ještě nemohla vzpomenout, kdo vlastně je. Ale i kdyby si vzpomněla, nejspíš by stejně chtěla Edwarda Thompsona, alias královnina nového blázna a předního herce, alias Neda Topsydea.

VELKÉ PANSKÉ DOMY se v tudorovských dobách rozkládaly mezi dvěma hlavními dopravními cestami města: ke Strandu, k ulici, která je spojovala se středem města a palácem Whitehall, byly otočené nevýraznými zadními stranami a k rušné řece předními krásně upravenými fasádami. Přístavní můstky pro bárky a schody k vodě lemovaly břeh řeky, protože pro vznešené lidi nebylo dost důstojné používat silnici.

Na rozsáhlých pozemcích těchto sídel byly stáje, zahrady, sady, travnaté plochy pro bowling a louky. Každý pozemek měl vzadu vysokou zděnou zeď s vrátnicí, kudy vjížděly a vyjížděly povozy, kočáry a koně. Brány dnes byly zavřené jako ochrana před davem shromážděným na blátivém, rozježděném, ale zmrzlém Strandu.

I když lord Arundel jel v královnině průvodu jako její vrchní komoří, nabídl svým hostům, aby využili pohostinnosti jeho městského sídla. Když hluk z ulice začal sílit, hosté se pomalu trousili k vrátnici mrazem poničenou zahradou po pěšinách lemovaných řeckými a římskými sochami.

Hosté starší generace vyšli jako první po schodech do prvního patra, odkud chtěli přihlížet nádherné přehlídce. Očekávala je tam mosazná ohřívadla a podnosy se svařeným vínem a misky s kandovaným ovocem a ořechy.

„To je od jeho lordstva velmi laskavé,“ poznamenala Isabella Haringtonová k lady Frances, vévodkyni vdově ze Suffolku. „Pití a sladkosti pro přípitek naší drahé královně. A lavice, takže nebudeme muset stát, protože královna bezpochyby pronese řeč, až dohrají připravenou scénku. Je známo, že dokáže mluvit dlouho a hlasitě jako její zploditel.“

„Hm,“ odpověděla Frances a usadila své objemné tělo uprostřed lavice u pravého okna – což při turnajích vždy bývalo čestné místo –, zatímco Bella a její manžel John se posadili k levému oknu. Zimní pláště a sukně

zabraly tolik místa, že jejich nevlastní syn Jack a Bellina sestra Penelopa budou muset stát za nimi, až přijdou, pomyslela si Bella.

„Sedí se ti pohodlně, miláčku?“ zeptal se Adrian Stokes, Francesin zrzavý manžel, a naklonil se k ní. Jakmile v té zimě promluvil, u úst se mu tvořily obláčky páry. Na rozdíl od příšerné Frances to je pohledný muž, uvědomila si Bella, a nezaslouží si, jak ho za zády Frances pomlouvá. Bella totiž považovala tu semetricku s tudorovskou krví za příčinu všech svých potíží.

Adrian byl o šestnáct let mladší než Frances. Už s ním čekala dítě, když si ho brala týden po smrti svého manžela a jejich dcery lady Jane Greyové, devítidenní královny, popravených, protože se snažili na úkor královny Marie zmocnit koruny. Přestože Frances byla manželka a matka zrádců, její původ – byla neteř krále Jindřicha – jí zajistil, že se k ní všichni chovali dobře. A nejvíc ze všech chudák Adrian, znovu si uvědomila Bella, bez ohledu na to, jak ho Frances hrubě využívala.

„Mám přivést Katherine a Mary, drahoušku?“ zeptal se Adrian, protože dvě dosud žijící Francesiny dcery bydlely s nimi a on se staral, aby jim nic nechybělo. „Nejspíš se potulují kolem soch.“

„Nebo se nedokážou radovat po tom, co se stalo jejich sestře a otci za krátké vlády předešlé královny,“ odsekla Frances opovržlivě. „A pak, moje Katherine je zákonná dědička této královny a měla by být jako taková brzy uznána, aby nás příště neodsunuli – do vrátnice, jako kdybychom byli banda ubohých patolízalů.“

Frances se vyzývavě podívala na Bellu, jako by ji pobízela, aby to zopakovala. Bella odvrátila pohled. Věděla, že Frances je hrdá, ale ne lehkomyšlná poté, co před čtyřmi lety málem o všechno přišla. Copak si lidé ještě neuvědomili moc, kterou Alžběta hodlala použít, a sílu, s níž se vypořádá s každým, i tím nejmenším náznakem nějakého spiknutí?

„No dobře, zajdi pro ně,“ poručila Frances Adrianovi do hluku přicházejícího zvenčí. „Zjisti, co ty dvě nezbednice zdrželo.“

„Johne,“ řekla Bella a zatahala svého manžela za rukáv, „jestli to Jack s Edwardem zmeškají, stáhnou z nich kůži.“

„A co půvabná Polly?“ zeptal se John a vstal tak rychle, že jeho meč zařinčel a boty zavržaly.

Zdrobnělé jméno její mladší sestry ji rozladilo, zejména v přítomnosti vévodkyně. Penelopa byla tak krásná a svůdná, že mohla každého muže opít rohlíkem.

„Penelopa,“ Bella zdůraznila každou slabiku, „slíbila, že přijde, tak ji nemusíš nikde shánět.“

John se zamračil a odešel s Adrianem dolů pro opozdilce.

„Kampak to Penelopa Whyteová, lady Maldonová, zmizela – no před dobrou půl hodinou, zatímco my ostatní jsme uvnitř dojíždali?“ zajímala se Frances a upravovala si stuhý, které, jak se Belle zdálo, na třičtyřicetileté vdově vypadají směšně.

„Vy jste, vévodkyně, neslyšela, že se necítí dobře,“ snažila se Bella, aby to znělo mile, „a půjde si lehnout?“

„Ach ano, lehnout,“ pronesla Frances s úšklebkem, aby si Bella uvědomila, že pověst její sestry jako ne úplně ctnostné se rozšířila mnohem víc, než se obávala.

„Jistě jste slyšela její poznámku,“ řekla Bella rychle v naději, že změní téma, „jak je nadšená představou mladé, moderní královny, a jsem si jistá, že tu za chvíli bude – tedy Penelopa, Její Veličenstvo ovšem také.“

„Hm,“ znovu odsekla Frances a trochu se naklonila na lavici, aby se mohla podívat dolů na dav. „To jistě uvidíme, že?“

BYLA TO DNES v pořadí už třetí slavobrána z lešení potaženého plátnem, tentokrát celá pozlacená s poletujícími andělíčky, ale Alžbětu velmi potěšila. Přestože spadlo pár vloček sněhu a foukal silný vítr, nechala průvod zastavit a odstranit baldachýn, aby ji lidé shromáždění v horních oknech mohli vidět. Pokaždé když se usmála, pokývla nebo zamávala, k nebi se vznesl nadšený křik.

Zůstala sedět na svých vyvýšených nosítkách a příkyvovala během krátkého divadelního představení, v němž vystupovali dospělí i děti. Povšimla si, že tento dav tvoří směs prostých lidí a těch výše postavených. Bylo zřejmé, že z prvních a druhých pater hospod a vrátnic je nej-

lepší výhled. Zabrali si je dvořané, především ženy, protože jejich muži šli nebo jeli v průvodu.

Alžběta se usmála a pokývla Meg a Nedovi, když úplně vepředu v davu znovu zahlédla jejich nadšené a hrdé obličej. Kde je při své dlouhé cestě viděla naposled? Když jenom přimhouřila oči, vířily kolem ní další a další oblouky; dvouposchodové hospody a vrátnice se nakláněly nad ulicí a jako by vytvářely oblouk z lidí mávajících praporeky vedle triumfálního oblouku. Mírně se jí točila hlava vyčerpáním i rozčilením a svaly v obličejí ji bolely od neustálého usmívání. Navíc se jí začala spouštět rýma, ale v tento pozeňnaný den jí nic nepřiměje pospíchat.

Najednou si uvědomila přesně, kde je. Dřevěnou a plátěnou slavo-bránu postavili mezi domovy popravených bratří Seymourů, Edwarda a Toma. Silně popotáhla a snažila se soustředit na dlouhý výčet svých ženských ctností, který přednášely dvě děti. Když skončily a opět se ozvaly radostné výkřiky, Alžběta vstala a přednesla děkovnou řeč.

„Všichni dobří lidé,“ zvolala.

Lidem v davu to chvíli trvalo, než si uvědomili, že bude mluvit. Někteří říkali pšt nebo okřikovali ostatní, aby umlkli. Někdo za ní zatroubil na trubku ve snaze všechny rychle ztišit.

„Tak jako se malý potok Strand vlévá do velké řeky Temže,“ – její hlas zazněl jasně, když se otočila a gestem ukázala na obě strany ulice – „tak se vaše věrnost a láska vlévá do mého života jako královny.“ Najednou se s údivem zadívala na moře hlav před sebou, mužské hlavy nepokryté, někteří lidé drželi na ramenou své děti. Znovu našla hlas. „Slibuji vám celým svým srdcem i myslí, že v následujících letech zabezpečíme naši Anglii proti útokům cizáků, takže budeme žít v novém věku, který přinese mír a prospěch nám všem.“

Jakmile pokývla hlavou a pokynula ztuhlou rukou, vypukl jásot. Bůh ví, že její lidé trpěli pod vládou královny Marie. Došlo k devalvaci měny, státní pokladna byla úplně vyždímaná, katolická Francie a Španělsko bažily po její koruně a země a města byly plné pobudů a vojáků, kteří nedostali žold.

Vtom zaslechla trumpety, volání slávy, štěkání psa, zaržání koně a pak

pronikavé ženské výkřiky někde poblíž v davu. Jedna mula sebou cukla a Alžběta rychle a tvrdě dosedla. Dva koně vepředu zařehotali a vzepjali se. Najednou se po jejím boku objevil Robert Dudley na koni a naklonil se, aby jí viděl do očí.

„Musíme jet dál,“ řekl. „V davu vypukl nějaký zmatek.“

Její oči divoce těkaly. Teď už nekřičela jenom jedna žena. Přesto ostatní lidé dál provolávali slávu a křičeli hurá, jako by se nic nestalo. „Robine, nedej na sobě znát znepokojení. Jeď, ale pomalu.“

Pobídl koně do kroku, aby si promluvil s mužem, který vedl první bílou mulu. Přestože Alžběta byla otřesena, seděla se stoickým klidem a dál kývala hlavou a mávala. Robin nedovolil, aby se zastavili, ani když z davu vykročila žena s kyticí sušené rozmarýny ve vztažené ruce. Postavil svého koně mezi tu ženu a královnu, sklonil se a sám tu kyticí vzal, pak ji položil Alžbětě do klína.

Cítila mravenčení na stehnech, v místě, kde se jí dotkla jeho ruka a kde ležela kyticí. Pevně ji uchopila, když nosiči baldachýnu vyrazili, aby stačili nosítkům, která se kymácela dál kolem Arundel House. V okně v prvním poschodí vrátnice zahlédla své drahé přátele Bellu a Johna Haringtonovy, jak se vyklánějí z okna, usmívají se a mávají, jako kdyby už nikdy nic nemohlo být v nepořádku.

„VIDÍŠ,“ ŘEKLA BELLA svému manželovi, „Její Milost se podívala přímo na nás a usmála se. Dobře že jsem pro tebe a Jacka došla, jinak byste o to přišli.“

„Měla bys vědět,“ odpověděl John, který ji téměř neposlouchal, protože se znovu a znovu snažil setřít šmouhy a trny ze sametového kabátce v barvě holubičí šedi a z úzkých kalhot, „že mě honil vzteklý pes přímo v růžových keřích. Vidíš Jacka tam na ulici? Byl tady, ale před chvílí se chtěl účastnit toho ruchu venku. Prostě to má v krvi.“ Poslední slova zašeptal.

„Je to od toho chlapce hloupé,“ vložila se Frances, jako kdyby ta slova patřila jí, „nedívat se odsud, kde se nemusí mačkat s všelijakou chátrou.“

Za Frances stály její dvě dcery, Katherine a Mary Greyovy, strnulé jako dvorní dámy. Mary už měla být dospělá, ale byla jako holčička,

vysoká asi jen metr a dvacet centimetrů, téměř trpaslík. Katherine byla vysoká a s půvabným obličejem, ale podle Belly mohla docela dobře být jednou z ledových mramorových soch dole, protože projevovala stejnou dávku srdečnosti.

Mysleli byste si, tiše zuřila Bella, když uvažovala o upjatých výrazech společnosti kolem vévodkyně, že právě přihlížejí pohřebnímu průvodu. Aspoň Mary předtím nezadržovala úsměv a Adrian, který mimochodem propásl většinu slávy, protože sháněl třešňový posilující lék pro svou churavou ženu, se dychtivě naklonil z okna, aby viděl a slyšel královninu řeč, ale možná tak dělá všechno.

„A,“ pokračovala Frances s posměchem, „je neodpustitelné, že Penelopa o všechno přišla, zejména když stále mlela o tom, jak je královna hezká, jako kdyby její zevnějšek nebo oblečení měly něco společného s tím, jestli bude dobrá panovnice.“

„Jsem přesvědčená, že Penelopa slavnost sledovala z lepšího místa, než bylo to naše.“ Bella cítila, že by měla svou sestru hájit, přestože uvnitř zuřila. „Ale stejně se musím jít přesvědčit, jestli se stále necítí dobře. Je popudlivá a někdy je těžké ji zvládnout –“

„Vskutku,“ zamumlala Frances, která stála s jednou rukou na Adriánově paži a druhou na Katherinině ve chvíli, kdy vešel Edward Seymour úplně bez dechu. „Přisámbohu,“ pokračovala s významným pohledem na Edwarda, „že kdybych někdy přistihla svou Katherine, jak koketuje s nějakým mladým mužem jako Pene –“

„Vévodkyně, to by stačilo,“ naléhal John. „Bella a já děláme, co je v našich silách, abychom ji přivedli k ctnosti a moudrosti, aspoň dokud pobývá u nás.“

Bella, zrudlá rozhořčením, přikývla, ale její barva nebyla nic ve srovnání s barvou, jakou mají ředkvičky, do níž se zbarvila tvář Edwarda Seymoura. Tohle, pomyslela si Bella, si musím zapamatovat a říct královně, protože bude možná zapotřebí dohlédnout na mladého Seymoura v souvislosti s mladou ženou, která je rodem Alžbětinou dědičkou, i když Její Veličenstvo bude jistě váhat ji někdy ustanovit.

NA SCHODECH, po nichž Bella a John sestupovali za Greyovými, pošeptal John své ženě: „Ta stará vrána má v jedné věci pravdu. Nemůžeme odejít, když tu Penelopa někde odpočívá nebo se potuluje v tom velkém davu venku. Ale nemám žaludek na to, abych ji hledal, po tom, co sem vběhl z ulice šílený pes a málem mě pokousal. Chtěl jsem ho probodnout, ale to psisko zmizelo postranní brankou otevřenou dokořán. A pokud tvoje sestra utekla na nějaké milostné dostaveníčko, i ji bych rád probodl.“

„Prosím, můj pane,“ protestovala Bella a přitiskla si ukazováček na rty. Ještě že to mohla slyšet jenom domácí služebná, která mířila nahoru po schodech, uvažovala v duchu, protože společnost vévodkyně se bavila mezi sebou.

„Promiňte, pane, paní,“ řekla dívka, přitisknutá zády ke zdi, aby mohli snadněji projít, „ale není to dlouho, co jsem viděla světlou mladou dámu jít nahoru.“

„To není možné,“ vydechla nevěřicně Bella. „Ona přece vůbec nevěšla do místnosti.“

„Po *těchto* schodech,“ upozornila dívka a ukázala nahoru na úzké schody vedoucí do podkrovního patra pod převísem střechy.

„Domnívám se,“ podotkl John, „že by to bylo výhodnější místo pro pozorování, ale lord Arundel říkal, že podkroví je plné starých krabic a podobných věcí, které patřívaly lordu Seymourovi. Vzpomínám si,“ pokračoval a vévodkyně ze Suffolku se zastavila, vzhledla a začala poslouchat, „že je to místo, kde plánoval většinu své...“

„Své rebelie, své zrady?“ vložila se Frances hlasem studeným jako vítr od řeky. „Jen to, člověče, vyslovte. Nás se dotklo obojí a můžeme se jenom modlit, aby se za nové vlády nestalo nic podobného.“

„Amen,“ zašeptala Bella.

Překvapilo ji, že se John od ní odtrhl a vydal se po schodech nahoru. Bella se omluvila, nadzvedla si sukně a pospíchala za manželem.

„Penelopo, jsi tam?“ slyšela Johna volat.

Tmavá, zaprášená a studená místnost měla trámový štít a byla do výše pasu naplněná vysokými truhlami, přes něž byly přehozeny staré broká-

tové příkrývky a sametové závěsy. Tato horní místnost měla široká okna na dvou stranách, ovšem okenice byly zavřené a pronikal jimi jen jeden paprsek světla, který se zabodával do podlahy.

„Nikdo tu není, ani nebyl,“ řekla Bella a kýchlá. „Pojď, podíváme se po ní doma.“

„Je tu zatraceně větší zima než dole,“ poznamenal John, který ji zřejmě opět neposlouchal. K jejímu údivu, než ho mohla chytit za ruku, nemotorně přešel dřevěnou podlahu k oknu, aby otevřel okenici. Bella kýchlá ještě jednou, způsobil to rozvířený prach a podivný, štiplavý zápach.

Právě v tomto okamžiku Bella uviděla známé střevíčky vykukující mezi dvěma velkými truhlami. Saténové střevíce a v nich nohy v žlutohnědých punčochách, pomačkaných a s netypicky uvolněnými podvazky. Bella hlasitě vydechla, a jak se naklonila, ukázala se holá, roztažená stehna. Levá noha měla těsně nad kolenem patrné mateřské znamínko ve tvaru růže. Vrstvy spodniček a zelené šaty byly vyhrnuté nad nahé boky.

Johna to tak vyvedlo z rovnováhy, když to uviděl, že zády vrazil do okenice. Ozvala se dutá rána. Začal se dávit. Ale i to, podobně jako slábnoucí hluk davu, přehlušil Bellin pronikavý výkřik.

Kapitola druhá

KDE MŮŽE BELLA HARINGTONOVÁ být, dumala Alžběta. Jistě si nedovolí přijít pozdě při *této* příležitosti.

Všech třicet devět žen, seřazených za královnou, přidržovalo téměř patnáct metrů dlouhou vlečku z drahého sametu, jen Bella nebyla na svém místě. Ještě horší bylo, že Kat šeptala něco Alžbětinu státnímu tajemníkovi Williamu Cecilovi, který už měl dávno sedět s členy královské rady ve Westminsterském opatství, vzdáleném jen nedaleko odsud.

Alžběta stála zahalená do šatu ze zlatohlavu a brokátu. Hermelínový plášť tak tížil její útlá ramena, že toužila po odpočinku. Strážce korunovačních klenotů ji varoval, že koruna bude také těžká, právě tak jako žezlo a jablko posázené drahokamy, kterých se poprvé dotkne dnes ráno při obřadu.

Snad si o ní nemyslí, že když je mladá, slabá žena, nezvládne všechno, co ji v budoucnosti čeká? Jakmile bude po korunovaci, vyvede všechny z omylu, a to rychle.

Ale kde je Bella? Alžběta zvýšila hlas, aby přehlušila vzrušený šepot uvnitř a zvenku hučení davu z přeplněných ulic. „Kat Ashleyová a lorde Cecile! Ke mně!“ Okamžitě přišli s provinilým výrazem, jako kdyby je přistihla, jak kradou bonbony.

„*Já* bych měla být nervózní, ne vy,“ tvrdila Alžběta, když se Cecil uhlaženě uklonil a Kat udělala pukrle. „Z výrazu vašich tváří by mohlo zkysnout mléko. Je tu snad nějaká událost, která se dá významem přirovnat ke korunovaci královny? A víte, kde je Bella Haringtonová?“

Odvážili se vyměnit si rychlé pohledy, aniž by odpověděli. Konečně si Cecil odkašlal. „Je indisponovaná, Vaše Veličenstvo.“

„Těžce nemocná? Viděla jsem ji ještě včera při průvodu a vypadala zdravá a čilá a její manžel také.“

„Onemocněla náhle,“ řekla Kat a založila si ruce o objemné boky. Znovu vrhla pohled na Cecila. „Po obřadu budeme mít čas si o tom promluvit.“

Jako kdyby se tím záležitost uzavřela, začala se Kat zaobírat Alžbětiným nabíraným límcem lemovaným zlatem. Ignorovala Katinu péči a nad její skloněnou hlavou se podívala Cecilovi do očí. „Pověřila jsem vás, mylord, abyste dbal povinnosti říct své královně všechno, co by měla vědět.“

Ať už byl Cecil jakkoliv mazaný advokát, vypadal překvapeně. Vida, tak přece se tu děje ještě něco kromě toho, že veškeré obyvatelstvo Londýna na ni před palácem čeká.

„Vaše jasnozřivost a bystrost mě vždy znovu překvapí, Vaše Milosti,“ ujistil ji Cecil s úklonou. „My jsme jen nechtěli, aby vám něco pokazilo krásu dnešního dne. Bellina mladší setra zemřela za okolností, které se snažíme objasnit. Celá záležitost se zodpovědně prošetřuje a po dlouhém dopoledni v opatství, které už musí začít, budu mít pro vás úplnou zprávu.“

„Takže Bella není nemocná, ale zděšená a truchlí?“

„Bolí ji srdce,“ vložila se Kat.

„Tomu rozumím. A John jistě také,“ vyjádřila účast královna a zároveň si uvědomila, co všechno ona sama získala sestřinou smrtí.

Bella také prožila roztržku se svou sestrou, uvědomila si Alžběta, ale jistě ne tak hroznou nebo závažnou jako ta, k níž došlo mezi tudorovskými sestrami. Zavrtěla hlavou, což ji upozornilo, že by *neměla* vrtět hlavou. Své dlouhé červenozlaté vlasy měla rozpuštěné, aby všem připomněla, že je ještě panna. Zářivé vlasy po otci byly v pořádku, jenom některé pramínky se zachytily za nabíraný límec a karmínovou čapku.

„Kat,“ řekla, když její milá přítelkyně zpozorovala tyto potíže a natáhla ruku, aby jí vlasy uvolnila, „není to smutné, že Haringtonovi, kteří mě

viděli úplně na dně a došli se mnou až tak daleko, teď přijdou o to vidět mě na samém vrcholu, protože –“

Hlas se jí zlomil. Uvědomila si plný význam toho, co se děje, když se venku neklidně zavlnil čekající dav. Její lid a její říše ji očekávají. V jejím srdci to nebyla jenom korunovace, byl to svatební obřad, ať už to vážně se tvářící Cecil a ostatní velmožové věděli nebo nevěděli. Teď ji očekávají v obrovském chrámu, netrpěliví, aby už přišla a mohlo se jí dostat pomazání a práva nosit korunu. Korunu jejího otce... jejího slaboučkého laskavého bratra... její kruté sestry...

Alžběta se otočila, aby Kat s Cecilem nezahlédli v jejích očích slzy. Ti zatracení katoličtí biskupové, kteří se obávali, že po krvavé lázni katolické královny Marie zavede zpátky protestantství, ji odmítli korunovat, ovšem Cecil nakonec našel biskupa z Carlisle, který obřad provede. Bůh je jí svědkem, že biskupové a šlechta jejího království by se měli začít bát zkřížit jí cestu nebo vzbudit její nelibost, protože měla v úmyslu vládnout pro blaho lidu i pro své vlastní.

Silně popotáhla a potlačila zženštilé slzy. Pokynem ruky dala najevo, že je připravená. Kat se zařadila na své místo a Cecil zmizel postranním vchodem. Těžká dvojitá vrata paláce se otevřela. Vévodkyně z Norfolku nadzvedla sedm metrů dlouhý plášť ze zlata a stříbra, aby ho mladá královna netáhla za sebou. Hrabata z Pembroke a Shrewsbury k ní rychle přistoupila jako její doprovod. Alžběta zvedla bradu a narovнала ramena.

Vykročila a snažila se udržet na uzdě náhlý příliv emocí. *Maminko, měla bys mě dnes vidět*, pomyslela si a vzhlédla k šedému nebi, z něhož se sypal sníh. *Otče, velký Jindřichu, budu se starat o tvé království, protože moc nyní spočívá v mých rukách.*

Jakmile vyšla vstříc volání slávy a nebe se rozevřelo a vyslalo paprsky slunce, v nichž se celá třpytila, na Bellu si už nevzpomněla. Navzdory zděšení stráží v červených kabátech, které se snažily udržet tlačící se dav za hrazením, ji pobavil a dojal pohled, jak lidé krájejí a trhají modrý koberec, po němž právě prošla, jen aby měli malou památku na svou královnu Alžbětu.

Jakkoliv bude nadcházející obřad vážný, jakkoliv klikatá byla cesta, která

Ji sem dovedla, Alžběta se usmívala. Dokonce i později, když jí při pomazání lili na hlavu teplý olej, který byl žlukle cítit, a ten nešikovný biskup jí napoprvé nasadil korunu nakřivo, Alžběta se usmívala závojem slz.

Ovšem nejlepší bylo, když se biskup obrátil ke kongregaci a odříkal tradiční otázku: „Přejete si vy, dobří lidé této říše Anglie, tuto královskou osobu, Alžbětu Tudorovnu, jako svého zákonného, Bohem daného – tedy královnu?“

Stovky hlasů zavolaly jedním dechem: „Chceme! Chceme!“

Zavířily bubny a přehlušily píšťaly a přenosné varhany. Trubky troubily a zvony vyzváněly nejdřív ve věži opatství, pak se zvonění rozšířilo jako oheň po celém městě. Londýnem otrásal ohromný hluk.

Alžběta Tudorovna, korunovační insignie stále v ruce, se v předním vchodu chrámu ukázala svému lidu. Koruna a plášť jí připadaly lehké, jablko a žezlo jako pouhé hračky a studený den jako teplý. Nic zlého nebo strašidelného už mě nemůže znovu postihnout, říkala si čerstvě korunovaná královna, když tam stála, usmívala se a kynula.

„MAM V ÚMYSLU mít tě blízko u sebe, abys sloužil mně a Anglii, můj milý Harry,“ obrátila se následujícího večera královna na svého bratrance Henryho Careyho. Dnes ho povýšila mezi peery jako barona lorda Hunsdona, ale pro ni zůstane jejím milým Harrym. Popotáhla a utřela si nos, nikoliv ze sentimentality, ale protože se o ni pokoušela krutá rýma.

Ve velké síni Westminsterského paláce hlasy stovek účastníků hostiny na oslavu korunovace připomínaly hukot moře. Alžběta seděla ve středu tabule na malém pódiu, oblečená v šatu posázeném drahokamy, a cítila, že všechny pohledy se upírají na ni. Zvedla svůj pohár Harrymu na pozdrav. Už nemusí skrývat svou náklonnost ke svým boleynovským příbuzným nebo komukoliv, koho si přeje mít blízko sebe. Konečně se cítila skutečně jako královna.

Ale úsměv pohasl, jakmile si vzpomněla na těžkosti své nešťastné přítelkyně Belly Haringtonové. Jako královna by chtěla mít Bellu brzy u sebe, ale ta chudinka bude mít smutek. Alžběta požádala Cecila, aby ji ihned

zpravil o čemkoliv, co se dozví o náhlé smrti Belliny mladší sestry, ale už pár hodin ho neviděla. Možná že se právě tou záležitostí zabývá.

Teď však Harry přivedl od zadní části stolu svou ženu a dvě děti, aby poděkovali své královské dobrodějce. Alžbětě se líbila Harryho žena Anne a měla v úmyslu ji požádat, aby se stala jednou z jejích dvorních dam. Harry zářil při pohledu na svou ženu, která za vlády Krvavé Marie žila v Evropě. Shledání Careyovy rodiny bylo určitě srdečné a vášnivé. Alžběta náhle zatoužila po lásce, ale rychle se ovládla.

„Vždycky vám patřila naše oddanost, Vaše Milosti,“ řekl Harry, „a nyní, ve vašich službách, vám budou patřit všechny naše síly. Jsme vděční za mé povýšení mezi lordy a za místo u stolu Vaší Výsosti v tento den tak významný pro celou Anglii.“

Laskavě přikývla a vyměnili si krátký úsměv. Harry byl syn Mary, zesnulé sestry Anny Boleynové, ovšem s kaštanově hnědými vlasy a bradkou působil skrz naskrz jako Tudor. Mrzelo ji to, zejména kvůli tomu, co si klevetníci o něm šeptali, ale i toto znepokojení zahнала. Už žádné úzkosti, řekla si, protože teď má sama v rukou svůj osud.

„Jako můj bratranec z boleynovské strany,“ prohlásila tak nahlas, že ji všichni u stolu slyšeli, „jsi mi rodem pokrevně blízký a jsi mi milý jako každý tudorovský příbuzný.“

Podívala se k místu u stolu, kde seděla její sestřenice Frances, vévodkyně ze Suffolku, se svým mladým manželem, ovšem dvě Greyovic děvčata seděla u nižšího stolu. Frances bylo třeba hlídat. Právě teď ta stará čarodějnice všechno sledovala zamračeným pohledem, který jako by zmačkal její tvrdé rysy; bezpochyby zuřila, že její nejstarší dcera nesedí u královnina stolu. Kruci, pomyslela si Alžběta, ať vezme v úvahu to varování.

Otočila se zpět k Harrymu a ztišila hlas. „Na tvou pomoc, Harry, při odhalení travičského spiknutí, které nás všechny ohrožovalo, nikdy nezapomenu.“

„Vaše Veličenstvo nemá v úmyslu,“ zeptal se a naklonil se k ní, „soukromě sledovat vyšetřování vraždy sestry paní Haringtonové, o níž si všichni šeptají?“

Alžběta se lekla, ale rychle znovu ovládla svůj výraz. „Vraždy?“ zašep-tala. „Cecil mi jenom řekl, že zemřela.“

Harry se zděsil. „Nejspíš vás nechtěl zatěžovat, nebo si nepřál, aby padl stín na tento den – neuvědomil jsem si...“ Hlas se mu vytratil a obličej zpopelavěl.

„Vím, že mi Cecil bude sloužit dobře,“ sykla téměř jen pro sebe, „ale nebude mě nepatřičně šetřit, ne jako královnu. Můžeš tomu člověku vyřídit, že pokud budu příště poslední, kdo se něco dozví – nebo třeba jen druhá osoba –, bude soukromým tajemníkem nějakého neznámého úřed-níka, ne své královny. No nic. To počká a řeknu mu to sama, protože má nejspíš hodně práce, aby mi podal zprávu. Je jisté, že byla zavražděna?“

Harry smutně přikývl a ona měla najednou pocit, že si o tom všichni šeptají, což nenáviděla – zejména dnes. Zdálo se to jako špatné znamení: mladá žena přišla o život těsně poté, co ona sama konečně začala žít svůj královský život – a byla korunována. Proto se vévodkyně ze Suffolku ušklíbá? Ach, kde je někdo, kdo by jí spravil náladu?

„Lord Cecil také řekl,“ pokračoval Harry, kterému viditelně stouplu sebevědomí, když viděl, že královna už nevybuchne, „že konstábl i koroner prohlásili, že vrah je neznámý, takže nikdo nebude vydán soudu. Vyslychali všechny svědky, kteří byli na místě činu, včetně vévodkyně ze Suffolku, Greyových a Seymourových.“

„Aha,“ hlesla a vyslala zdrcující pohled k vévodkyni. „Nechají to tedy tak, jak to je? Žádné další vyšetřování?“

„To nevím, Vaše Milosti, ale přemyslím, jestli nařídíte celému dvoru smutek tak krátce po slavnostním dni.“

„Ne, a díky Bohu mám teď jiné lidi, aby za mě dohlíželi na vyšetřování, milý bratranče. Cecil dělá dobře, když se to snaží uspišit, a já si počkám na jeho zprávu a ani okem o to nezavadím. Koneckonců, paní Penelopa Whyteová nepatří – nepatřila k mému dvoru, ani tu trvale nebydlela. Provdala se za lorda Maldona z Blackwateru,“ pokračovala, jak se snažila sama sebe přesvědčit, že se do toho nemá plést. „Přesto ...“

„Maldon, jméno a osoba ze starých časů u dvora vašeho otce,“ pozna-menal Harry.

„Pravda. A otec Belly a Penelopy, jestli si vzpomínáte, byl dlouho správcem Toweru, i když ho kvůli tomu neobviňuji. Sice byl mým strážcem, ale jenom konal svou povinnost,“ dodala a utřela si nos. „S boží pomocí ji budeme konat všichni.“

„Díky Bohu, aspoň tentokrát,“ povzdechl Harry, „vražda nemá nic společného s vámi.“

Příkývála, ale vnitřně byla silně znepokojená. Neměla čas, ani skutečný důvod se vyšetřováním zabývat, přesto to nedokázala odsunout stranou. A ještě ke všemu její hlas zněl, jako kdyby vycházel ze sudu. Všechny schůzky, porady, soukromé i veřejné, oslavy Vánoc, celá ta pompa – a teď ještě Penelopina krutá smrt – ji velmi oslabovaly. A dnes už nebylo tak lehké jako dřív uchýlit se do postele.

„Přece jen,“ dodala po chvíli, „nařídím odvolat zítřejší turnaj a první zasedání parlamentu odložit po dobu smutku. Dohlédnu na to, aby se nebohé Penelopě dostalo spravedlnosti, i když,“ ztišila hlas do šepotu, „sama nebudu přímo zasahovat.“

Viděla, že Harry by chtěl ještě něco říct, ale jeho malý synek začal tleskat a křičet, když lord Arundel jako nový nejvyšší hofmistr a pořadatel tohoto banketu objel na koni obrovský sál. Několik mužů, včetně jejího vrchního štolby Robina Dudleyho, mělo k tomu povolení. Uspořádání stolů, spousta dvořanů, armáda obsluhujících a obrovská přehlídka jídel vystavených na skřípajících prknech položených na kozách, to vše zabralo celou obrovskou síň, takže se určití muži museli pohybovat rychle, aby na všechno dohlédli a všechno zkontrolovali.

Careyovi se omluvili, Harry však musel svého ohromeného syna téměř odtáhnout, když Robin blízko zdi sesedl z koně a rychle se blížil přímo ke královně. Seděla vzpřímeně a jen doufala, že nemá červený nos. Robin mohl být vzorem úžasného držení těla, a to jak na nohou, tak na koni, a jeho vystupování a jednání bylo nanejvýš elegantní, přesto velmi mužné. Pokud mohl někdo královně zvednout náladu, byl to on.

„Robine, nepřidáš se ke mně na sušené hovězí nebo jesetera s citronovou omáčkou?“ zeptala se, když se zvedl z poklony. „Dnes jsi v mých službách příliš mnoho pracoval.“